

Ὁ ἔχων σουσουμία, ἤτοι σύσσημα, χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς ἀγγέλου, ὁ ὡς ἄγγελος ὥραϊος: Παιδάκι ἀγελοσουσουμάτο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοστοιχειωμένος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ στοιχειωμένος μετοχ. τοῦ ρ. στοιχειῶνω.

Ὁ ἔχων στοιχειὰ ἀγγέλους: Ἀγγελοστοιχειωμένη ἐκκλησία.

ἀγγελοστολισμένος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ στολισμένος μετοχ. τοῦ ρ. στολίζω.

Ὁ ὡς ἄγγελος στολισμένος, ἤτοι ὁ φέρων ἐνδυμασίαν στολισμένην ὥραϊα.

ἀγγελοστορίζω Πελοπν. (Λακων.) Μετοχ. ἀγγελοστορισμένος Νεοελλην. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1,280 ἀγίλουστουρισμένους Θράκ. (Μάδυτ.) ἀγίλουστουρ'σμένους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. ἱστορίζω.

Συνιστῶ τινα μετ' ἐπαίνων, κάμνω περί τινος καλὰς συστάσεις (οἶονεὶ ζωγραφίζω, χαρακτηρίζω τινὰ ὡς ἄγγελον, ἤτοι ἀγαθόν, καλὸν κττ.) Πελοπν. (Λακων.): Ἐννοια σου, πῆγα καὶ σὲ ἀγγελοστόρισα! (εἰρων.) Μετοχ., ὁ ὡς ἄγγελος ἱστορισμένος, ζωγραφισμένος, ἄρα ὥραϊος τὴν μορφήν, εὐειδής ἐνθ' ἄν.: Πιδὶ ἀγίλουστουρ'σμένου, δὲ χουρταίθ'ς νὰ τοῦ βλέπ'ς! Ἰμβρ. || Ἄσμ.

Ἀγγελοστορισμένη μου, ποιὼς σοῦ ἔδωσε τὴ χάρι, νὰ σαῖττεύης τοῖς καρδιῆς δίχως νὰ ἔχης δοξάρι; ἄγν. τόπ.

Κεῖνη ποὺ σέρνει τοῦ χουρὸ πέρδικα πλουμισμένη, ἢ μάννα της τὴν γέννησι ἀγίλουστουρισμένη Μάδυτ.

Κυρίγια μ', ὅδας οἱ ἰδῶ εἰς τὸν χουρὸ πιασμένη, σὰν Παναγιά μὴ φαίνισι ἀγίλουστουρισμένη αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοστόριστος Πελοπν. (Λακων.) ἀγγελοστόριστος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοστορίζω.

1) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου ἐδόθησαν καλαὶ συστάσεις ὅτι εἶναι καλός, ἀγαθός κττ. Πελοπν. (Λακων.): Τώρα πῆγαινε ὅπου θέλεις, εἶσαι ἀγγελοστόριστος. 2) Εὐειδής, ὥραϊος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἡ δεῖνα εἶναι ἀγγελοστόριστη Μάν. || Ἄσμ.

Παπᾶ μου ἀγγελοστόριστε, | παπᾶ μου χρυσολειτουργε Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοστρατιώτης ὁ, Κάσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ στρατιώτης.

Νέος ὥραϊος ὡς ἄγγελος καὶ ἔχων παράστημα στρατιωτικόν, ὅλος εἶναι ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, συνήθως ἐν ᾧσμ.: Ἄσμ.

Ψηλομελαχροινέ μου ἀτὲ κι ἀγγελοστρατιώτη, πῶς μοῦ τὴν ἐκατέλυσες τὴν ἀθλιή μου νεότη! Πβ. ἀγγελικᾶτος 1.

ἀγγελοσφάζομαι ἀμάρτ. ἀγγελοσφάζομαι Θήρ. Νάξ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. σφάζομαι.

Πνέω τὰ λοίσθια, ψυχορραγῶ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀγγελοσφάκτηκεν ὁ καμένος! (ἐπὶ τοῦ παρ' ἐλπίδα σωθέντος ἐκ βεβαίου θανάτου) Νάξ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ἀγγελότοπος ὁ, Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ τόπος.

Τόπος ἀγγελικός, ἤτοι μαγευτικός, ἔχων πολλὰς φυσικὰς καλλονάς: Μὴ μέρτα ὁ βασιλεὺς εἶδε 'ς τ' ὄρωμα τ' ἐνα παλάτ' ὁμορφο ποῦ ἦταν σὰν ἀγγελότοπος, ποῦ λόγια δὲν εἶχε νὰ τὸ πῇ (ἐκ παραμυθ.) Ἀντίθ. διαβολότοπος.

ἀγγελοτρομάρα ἡ, Κάρεπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ τρομάρα.

Ὁ τρόμος τοῦ θανάτου, ὃν αἰσθάνεται ὁ ψυχορραγῶν, καθ' ἣν στιγμὴν βλέπει τὸν μέλλοντα νὰ λάβῃ τὴν ψυχὴν του ἄγγελον: Φρ. Ἀγγελοτρομάρα νὰ σὲ πιάσῃ! (ἀρά).

ἀγγελούδα ἡ, Χίος (Βροντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγγελοῦδι.

Δαιμόνιον, ἢ κοινῶς νεράιδα (διότι αἱ νεράιδες νομίζονται ὥραϊαι).

ἀγγελουδάκι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. ἀγγελουδάκ' Θράκ. (Αἰν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγγελοῦδι.

Μικρὸς ἄγγελος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄν θέλῃς, Χρόνι μου, νὰ ἰδῇς ὁμορφα κιφαλάκια, τήραξι μέσα 'ς τοὺν τρουβᾶ νὰ ἰδῇς ἀγγελουδάκια

Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελάκι 1.

ἀγγελούδι τό, σύνθηθ. ἀγγελούδι πολλαχ. ἀγγιλούδ' βόρ. ἰδιώμ. ἀντζελούδιν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄγγελος.

1) Μικρὸς ἄγγελος σύνθηθ.: Παιδὶ ὁμορφο σὰν ἀγγελούδι σύνθηθ. Φτερωτὰ ἀγγελούδια (οἱ ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ παριστανόμενοι μικροὶ πτερωτοὶ ἄγγελοι) ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 39 Μὴν τὸ μελετᾷς τὸ μακαρίτικο, τώρα εἶναι ἀγγελούδι (περὶ μικροῦ παιδίου ἀποθανόντος) Κεφαλλ. || Ποίημ.

Ὁμοίως τ' ἀγγελούδια | ἀνέσπερα ἀστέρια τοῦ Πλάστη ἀπ' τὰ χέρια | ἐβγαῖναν λαμπρὰ

ΔΣολωμ. 103 (ἐκδ. 1859) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελάκι 1

β) Ὁ ψυχοπομπὸς ἄγγελος Κύπρ.: Φρ. Εἶδεν τ' ἀντζελουδάκια του (ἐφοβήθη πολὺ) Κύπρ. 2) Μικρὸν παιδίον, θωπευτικῶς (διὰ τὴν ἀθρότητά του) πολλαχ.: Τί βορεῖ νὰ σοῦ κάμῃ ἐν' ἀγγελούδι! Ἰθάκ. Τ' ἀγγελούδι μου! (θωπευτικῶς ἐπὶ μικροῦ παιδίου) Νίσυρ. Ἀγγιλούδι μ'! Μακεδ. (Καταφύγ.) || Ἄσμ.

Ἀλάφρυνε γῆ, ἀλάφρυνε, τὸ χῶμα 'ς τ' ἀγγελούδι, θυμᾶσαι δὲ σὲ πίκρανε τ' ὀλόχαρο λουλούδι

(περὶ ἀποθανόντος νηπίου) Παξ. Συνών. ἀγγελάκι 2.

ἀγγελοφέρνω Πελοπν. (Κυπαρισσ.) ἀγγελοφέρνω Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. φέρνω, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 252.

1) Ἐχω ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἄγγελον, εἶμαι ὥραϊος ὡς ἄγγελος Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά.: Τί ὁμορφη ποῦ εἶν' αὐτή, ἀγγελοφέρνει! Ἐρμούπ. 2) Εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ παραδώσω

τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν ἄγγελον, ψυχορραγῶ Πελοπν. (Κυπαρισσ.): Πάει πῆγά, τελείωσε, ἀγγελοφέρνει αὐτός! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ἀγγελοφόρεμα τό, Σίφν. ἀγγελοφόρεμα Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγγελοφοροῦμαι.

Ἡ ψυχορραγία ἔνθ' ἄν.: Τὸν εἶδα τὸν ἄρρωστο ἀπάνω 'ς τ' ἀγγελοφόρεμα Ἐρμούπ. Ἐφτασα ἀπάνω 'ς τ' ἀγγελοφόρεμά του αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελοθώρημα.

ἀγγελοφοροῦμαι Κυκλ. (Μῆλ. Τήν. κ.ά.) ἀγγελοφοροῦμαι Κυκλ. (Πάρ. κ.ά.) ἀγγελοφορεῖομαι Πελοπν. (Δημητῶν.) Σίφν. κ.ά. ἀγγελοφορεῖομαι Ἄνδρ. Θήρ. ἀγγελοφορεῖμαι Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακεδ. Λακων. Ὀλυμπ. κ.ά.) ἀγγελοφορεῖμαι Πελοπν. (Μάν.) ἀγγελοφορεῖομαι Πελοπν. (Μάν.) ἀντιγγελοφορεῖμαι Κύθηρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. ἀφοροῦμαι παρὰ τὸ ὑφορῶμαι. Ἰδ. GHatzidakis Ἀγγελος und Verwandtes 9.

Βλέπω τὸν ἄγγελον τοῦ θανάτου, πνέω τὰ λοίσθια, ψυχορραγῶ ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς ἀγγελοφορεῖται τώρα Κυκλ. Ὁ ἄνθρωπος ἀγγελοφορεῖώτανε κ' ἐκείνη τὸν ρῶταγε ἂν θέλῃ νὰ τὸν σκεπάσῃ Ὀλυμπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελεύω 3.

ἀγγελοφορῶ ἀμάρτ. ἀγγελοφορῶ Σῦρ. (Ἐρμούπ.) Μετοχ. ἀγγιλουφουρισμένους Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. φορῶ. Ἡ μετοχ. ἀγγιλουφουρισμένους ἐγεννήθη κατὰ παρασχηματισμόν, διότι παρὰ τὸ φορῶ λέγεται καὶ φορῶ μετβ.

Ἐνδύομαι κατάλευκα ἐόρτια ἐνδύματα ἢ ἐν γένει ἐνδυμασίαν ἀρμόζουσιν εἰς ἄγγελον, καὶ δὴ ὡραῖαν, ἔξοχον (τὸν ἄγγελον φαντάζεται ὁ λαὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λευχειμονοῦντα συμφώνως πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδ. Πβ. Ματθ. Εὐαγγ. 28, 3 «ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ [δηλ. τοῦ ἀγγέλου] ὡς ἀστραπὴ καὶ τὸ ἐνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡς χιών»): Ἀγγελοφόρεσε σήμερα, γιατί εἶναι γιορτὴ Ἐρμούπ. || Ἄσμ.

Ἀγγελοφορεμένη μου, μέλι μὲ τοῖς γλυκάδες, φαρμάκι ποῦ μὲ πότισες αὐτὲς τοῖς ἑβδομάδες Ἐρμούπ.

Ἀγγιλουφουρισμένη μου, ποιὸς σ' ἔδωκε τὴ χάρι, νὰ σαῖτεν τὸς καρδιές χουρὶς νὰ 'χῃς δονεῖς; Μάδυτ.

ἀγγελοφρυδάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγγελοφρυδάτος Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ἐπίθ. φρυδάτος.

Ὁ ἔχων φρυδία ἀγγελικά, ὡραῖα: Στρογγυλοπρόσωπος καὶ ἀγγελοφρυδάτος. Συνών. ἀγγελοφρύδης. Πβ. ἀγγελικαῖος 1, ἀγγελοφρυδοῦσα.

ἀγγελοφρύδης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγγελοφρύδης Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. ἀγγιλουφρύδης Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ φρύδι.

Ἀγγελοφρυδάτος, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Εἶν' ὁμορφος ἄνθρωπος καὶ ἀγγελοφρύδης Ἐρμούπ. Πβ. ἀγγελικαῖος 1.

ἀγγελοφρύδι τό, Πελοπν. ἀγγελοφρύδι Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀγγελοφρυδο Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄγγελος καὶ φρύδι. Περί τῆς κατ' ἀναλογ. μεταβολῆς τῆς καταλ. -ι εἰς -ο ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 172 κέξ.

Ὁφρὺς ἀγγελική, ὡραῖα: Ἐχει ἀγγελοφρύδι ζωγραφιστὸ Ἐρμούπ. Εἶν' ὁμορφῆ, ἐκεῖνο τ' ἀγγελοφρυδὸς τῆς σὲ σφάζει! αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κυρά μ', ὅταν θὰ στολιστῇς νὰ πᾶς 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ σου, βάνεις τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρ' ἀστήθῃ καὶ τοῦ κοράκου τὸ φτερό βάνεις ἀγγελοφρύδι Πελοπν.

ἀγγελοφρυδοῦσα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀγγελοφρυδοῦσα Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀγγελοφρύδης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περί ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 192.

Ἡ ἔχουσα ἀγγελικὰς, ὡραῖας ὀφρὺς: Εἶν' ὁμορφῆ καὶ ἀγγελοφρυδοῦσα. Πβ. ἀγγελικαῖος 1.

ἀγγελοφτεισμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀγγελοφτεισμένος Κεφαλλ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀγγιλουφκειασμένους Θεοσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ φτεισμένος μετοχ. τοῦ ρ. φτεῖναι.

Ὁ ὑπὸ ἀγγέλου πλασμένος, εὐειδής, ὡραῖος ἔνθ' ἄν.: Νέος ἀγγελοφτεισμένος Ἀρκαδ. Ὅλα του εἶναι μὲ τὴν πέννα, ἀγγελοφτεισμένος! (μὲ τὴν πέννα ἐνν. ζωγραφιστὰ) Ἐρμούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικαῖος 1.

ἀγγελοχαϊδεμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀντιγγελοχαδεμένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ χαϊδεμένος μετοχ. τοῦ ρ. χαῖδεω.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον καὶ οἱ ἄγγελοι, τὰ κατ' ἔξοχὴν ὡραῖα πλάσματα, θωπεύουν διὰ τὴν καλλονὴν του, ὡραῖος: Ἄσμ.

Εἶμαι μακρὺς, εἶμαι λεγνός, ἀντιγγελοχαδεμένος τῶν εἰς ἀγάπην πιστικὴν εἶμαι ἐμπιστευμένος. Μ' εὐτὸς τῶν με συχ-χώρησες τῶν μεταλαβημένων ἐπὶ νύφ-φῃ τοῦ Χριστοῦ τῶν ἀντιγγελοχαδεμένων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγγελικαῖος 1.

ἀγγελοχαιρετίζω ἀμάρτ. ἀντιγγελοχαιρετίζω Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. χαιρετίζω.

Χαιρετίζω (καθὼς ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἐχαιρέτισε τὴν Παναγίαν κατὰ τὸν εὐαγγελισμόν) λέγων λόγους πλήρεις εὐμενείας καὶ ἀναγγέλων εὐφρόσυνα γεγονότα: Ἄσμ.

Παναγία χαριτωμένη | τὸ ἀντιγγελοχαιρετισμένη τὸ ἐμένα χαρίτωσέ με | τὸ ἀντιγγελοχαιρετίσέ με (ἀντιγγελοχαιρετισμένη = χαιρετισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου).

ἀγγελοχτυπειοῦμαι ἀμάρτ. Ἀόρ. ἀγγελοχτυπήθη Καπ. (Σινασσ.) Μετοχ. ἀγγελοχτυπημένος Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄγγελος καὶ τοῦ ρ. χτυπειοῦμαι, δι' ὃ ἰδ. χτυπῶ.

Πλήττομαι ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου τοῦ θανάτου, ψυχορραγῶ: Ἀγγελοχτυπήθη (ἤρχισε νὰ ψυχορραγῇ) (Συνών. φρ. τὸν χτύπησεν ὁ ἄγγελος). Συνών. ἀγγελεύω 3. Μετοχ. ἀγγελοχτυπημένος 1) Ὁ ψυχορραγῶν, ὁ πνέων